

DE OPPOSITIE

**'750 EURO
VOOR EEN
ETENTJE,
WHY NOT?'**

Grazia's Sara Madou (34) heeft een prijzige hobby: eten in sterrenrestaurants. En de kritiek daarop is ze he-le-maal zat.

TEKST SARA MADOU

'IK MAG TOCH ZÉLF WETEN WAAR IK MIJN GELD AAN UITGEEF'

ZES MAANDEN LANG al, op de laatste dag van de maand, even voor middernacht, zit ik er klaar voor. Twee laptops aan, creditcard-nummer onder de copy-paste. Het

moet en zal me ooit lukken, reserveren bij El Celler de Can Roca. Het restaurant in het Spaanse Girona staat op nummer twee van de beste restaurants ter wereld, een diner met wijnen start vanaf zo'n 300 euro per persoon. Maar steeds grijp ik nét mis. Je kunt elf maanden vooraf reserveren, dus op 1 november 2018 reserveer je voor de maand oktober 2019, maar die plekken zijn binnen vijf minuten allemaal bezet. Balen! Ik blijf het echter stug volhouden, net als bij de andere restaurants die nog op mijn wishlist staan. Het vegan menu van Noma in Kopenhagen bijvoorbeeld, en het suffig getitelde Geranium in diezelfde stad (ik overweeg nu een verhuizing naar Kopenhagen), en... en... Elke keer dat ik de lijst van World's 50 best restaurants bekijk – een verkiezing die elk jaar in juni plaatsvindt – doe ik nieuwe ideeën op voor mijn volgende trip. Ook houd ik de 'vakliteratuur' bij, zoals de *Lekker500* (de 2018-editie ligt nu in de winkels). Je moet wat overhebben voor je hobby. En dat is dit, voor mij. Ook al levert het de nodige scheve blikken en bemoeizuchtige vragen op.

DAGOBERT DUCK

De populairste vraag is niet geheel verrassend: 'Waar betaal je dat van?' Nou is het leven van een freelancejournalist er echt geen een waardoor je heel Dagobert-esque zwemt in het geld, maar ik verdien best oké. Verder, ik spáár er gewoon voor, heb zelfs een apart 'sterrenetenpotje'. En ik heb geen kinderen, dat scheelt ook, plus: ik woon bewust klein om lekker te kunnen leven en leuke dingen te kunnen doen. Zoals dit, dus.

Als mensen me vragen hoe het is om in zo'n restaurant te eten, en waarom ik het geld ervoor over heb, leg ik dat graag uit, omdat ik het zo'n heerlijk onderwerp vindt. Het voelt – hoe suf dat misschien ook klinkt – echt als een verrijking van mijn leven.

Toen ik vorig jaar ging eten bij Osteria Francescana in Italië, het restaurant dat op nummer 1 staat van de lijst Beste Restaurants, was dat oprecht een van de mooiste avonden in mijn leven. Ik was er samen met mijn vriend en we hebben het er, zonder gekkigheid, bijna iedere week nog weleens over. Niet alleen waren de gerechten bijna onbeschrijfelijk heerlijk en bijzonder, maar het was ook de combinatie met de wijn, en hoe bijzonder het is om ergens te eten waar perfectie je omringt. Wat ik ook leuk vind: als Beyoncé in het allerbeste restaurant op aarde wil eten, dan komt ze op diezelfde plek. Het is de ultieme luxe, en daar betaal ik graag een keer of drie per jaar een bak met geld voor.

MY MONEY, MY PROBLEMS

Waar ik echter geen zin in heb, is in mensen die zich bemoeien met dát ik er mijn geld aan uitgeef. Dat mag ik toch zelf weten. Hoor je mij zeggen dat je moet stoppen met roken, want duur (en dodelijk)? Ga ik tegen jou zeggen dat je kinderen geldverslinders zijn, of dat je verslaving aan designerschoenen zonde is van je zuurverdiende euro's? Nee, dat doe ik niet. Want jouw geld is van jou, en wat jij ermee doet kan me niets schelen (een paar uitzonderingen daargelaten, terroristische organisaties ermee steunen vind ik niet zo sympathiek, bijvoorbeeld). Het zou mooi zijn als dat andersom ook geldt. Bezorgde vragen of ik mijn 'hypotheek nog wel kan betalen' zijn ook niet nodig. Natuurlijk kan ik dat. Alleen een idioot geeft honderden euro's uit aan een etentje om vervolgens dakloos te worden.

Bovendien valt het eigenlijk best mee, als je het vergelijkt met andere pittige uitgaves die echt niet nodig zijn. Als we even uitgaan van mijn duurste etentje ooit, bij Osteria Francescana, dat was 375 euro per persoon (dan reken ik de reis en het verblijf in Italië niet mee, want dat was gewoon een mini-vakantie). Gemiddeld ga ik zo'n drie keer per jaar naar een vergelijkbaar restaurant. Dat is 1125 euro. Rook je 2 pakjes per week, dan

ben je per jaar 728 euro kwijt. Betaal je iedere maand 50 euro aan een sportschool waar je nooit naartoe gaat, dan is dat 600 euro. En wat dacht je van een auto? Ik heb er zelf geen, maar Google, mijn held in tijden van nood, zegt dat je dat wel zo'n 3600 euro per jaar kost. Dat zijn tien luxe etentjes! Nou, dan pak ik liever de fiets of het openbaar vervoer. Vroeger kocht ik wel een keer of vijf per jaar een paar designerschoenen. Reken op zo'n 200 euro per paar, dus zo snel 1000 euro per jaar. Die schoenen zijn inmiddels allemaal versleten. Mijn herinneringen aan de etentjes waar ik zo happy van word, vergeet ik echt nooit meer.

MISPRIJZENDE BLIKKEN

Natuurlijk snap ik best dat het over de top kan klinken, zeker voor mensen die het financieel moeilijk hebben. Maar de misprijzende blikken die ik regelmatig krijg als ik over mijn geldverslindende hobby vertel, krijgen andere mensen met óók dure hobby's (shoppen, gadgets aanschaffen, reizen) een stuk minder. Misschien omdat men denkt dat het 'alleen maar eten' is – degenen die dat zeggen, zijn trouwens voor 99,9% mensen die zelf nog nooit in een sterrenrestaurant hebben gegeten. Niet dat ik me er wat van aantrek, hoor. Deze maand ga ik naar De Librije. Wel in het beste restaurant ter wereld zijn geweest, en niet in dat van ons eigen land, dat slaat natuurlijk nergens op. Mijn vriend rijdt ons er heen in zijn aftandse bak, een auto uit 2000 die van ellende bijna uit elkaar valt. Ben benieuwd of ze ons er binnen laten. ■